Sommardagar i Skogen

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

Somamrdagar i Skogen. FOSTERLANDS STIFTELSENS FÖRLAGS EXPEDITION. STOCKHOLM.I Skogen.

När fåglarne komma och lunden står grön, Och marken bär midsommarskruden så skön, Då skynda till skogen små syskonen ut: Kurt, Emma och Frida, Rut, Agnes och Knut.

Där ströfva de kring under samspråk och skratt, Där leka de “röfvare”, “dunk” och “ta fatt", Där duka de aftonvardsbordet — och se, Där koka de äfven sitt doftande te!

Och fåglarna sjunga i träden så gladt, Och blommorna hviska så vänligt: god natt, Och fjärilar fladdra i kapp mot det blå, Hvem undrar om dagen är glad för de små!

Rådjuren.

Hur härlig är kvällen i grönskande dal. Oeh vinden så stilla och luften så sval!

Det susar och surrar bland blommor och blad, Och myrorna bygga sin konstrika stad.

Nyss syntes en flock af små lekande lamm, Nu komma de ståtliga rådjuren fram.

De smyga så tysta och spejande först Att släcka i sorlande bäcken sin törst.

Men ingen ju stör dem — oeh en efter en Begynner så beta på gräsbeväxt ren.

Och barnen, de äro ej rädda för dem. Hvem skulle ej älska små rådjuren? Hvem?

Men snart är för Emma och Frida och Rut Och Kurt, Knut och Agnes nu fridagen slut.

Då ljöd det i korus, när hemåt man drog “Tack, Gud, för vår roliga dag i din skog!“

Rosas önskan.

Lilla Rosa gick på ängen Bland dess tusen blommors flock, Tänkte i sitt stilla sinne: “Vore jag en blomma ock, O, hur glad jag skulle vara, Fri från alla lexors tvång Och från allt som måste läras Med bekymmer mången gång.”

Flög så glädtigt fram och åter Guldstänkt fjäril lätt och fri, Strax då tänkte lilla Rosa: “Jag en fjäril ville bli! Ville fladdra kring hvar blomma, Badande i solsken blott, O, hur glad jag skulle vara öfver en så lycklig lott!”Höjde så i trädets krona Liten fågel gladt sin sång, Strax då tänkte lilla Rosa: “Ack, att också jag en gång Blifvit född en liten fågel, Som kan sjunga hvad han vill Utan att behöfva lära Takt och noter utantill!”

Men när kvällen kom och Rosa I den fina bädden låg, Medan modern, full af kärlek, På sin lilla älskling såg, Tänkte Rosa, som nu kände, Hur hon hade allt så godt: “Helst af allt, jag vill dock vara Mammas lilla flicka blott!”

Nasse.

Nasse trängt sig genom grinden På förbjuden mark, där han Rycker upp de fina blommor, Utan hejd, så fort han kan.

Gamle Nasse, låt dig nöja Att på dikesrenen gå! Trädgårdsblommans doft och fägring Lär du aldrig rätt förstå!

Katten och fågeln.

Nisse smyger kring i skogen, stadd på fågeljakt han är, Kastar sina lystna blickar på en vacker bofink där, Får så se en större fågel och begäret växer — se, Denne, denne vill han fånga, hur han än sig skall bete!

Arme fågeln, fjättrad redan utaf kisses ögonpar Ingen kraft att lyfta vingen, ingen väg till räddning har. Kisse, säker om sitt byte, blickar segerviss dit opp, Färdig att sig genast svinga upp till trädets högsta topp.

Lille Dick i rätta stunden märker hvad på färde är, Jagar med ett skri af fasa kisse bort från trädet där! Men i trädets gröna krona klingar fågelns segersång, Att han undgått kisses tänder och får sjunga än en gång! Karo.

1. Han sitter troget på vakt, vår Karo, Oeh ser så noga till hvarje lamm, Att ingen räf eller varg till dessa Ur skogens gömslen sig smyger fram.

2. I många år sina får han vaktat I regn oeh solsken — en trogen vän, Oeh fastän nu han är gammal vorden, Han lika troget dem vaktar än.

3. Det är ej värdt att vi söka locka Den gamle väktaren från sin hjord, Han lockas ej af en läcker måltid, Oeh ej af fagra oceh söta ord. —

4. Han fått en uppgift och är den trogen, Må vi ock blifva så med, den dag En uppgift äfven åt oss blir gifven, Om än den är utaf minsta slag!

Den lilla blomsterflickan.

i. Hon går med sina blommor Till staden dag från dag, Men hemma ligger modern I sängen, sjuk och svag.

2. Hon går med sina blommor, Den lilla Nelly Blad, Och när hon sålt dem alla, Hon vandrar hem så glad.

3. Då har hon mat åt modern, Som väntat tyst på den Och ler så nöjd och lycklig Emot sin lilla vän.

4. Och Nelly ordnar bädden Med van och villig hand Och sjunger gladt därunder Om härlighetens land.

5. Ja, själf en liten stråle Ifrån Guds rika hus, Går Nelly i sin ringhet Att kläda allt i ljus.

Hvad kråkan berättade.

Jag är en gammal kråka, som från mitt gömda bo Har sett långt mer af världen än I väl kunnen tro.

>mg sett hur ekorr'n hoppar uti sin gamla ek, Jag sett små harar leka sin muntra, glada lek.

Jag sett småa barnen komma att plocka skogens bär, Jag sett hur trast och bofink sitt näste bygga där.

Jag sett en liten hare, som gaf sig ensam ut Att se sig om i världen, men kom igen till slut.

Han blifvit tunn och mager och hade på sin färd Ej funnit hvad han väntat uti den vida värld.

Nu är han nöjd att stanna i skogens gömda bo Och med små andra harar blott lefva där i ro.

Små mänskobarn, så lären då lyckans hemlighet: O, låten eder nöja, då bra I hafven det! L. S.

Tryckt i utlandet.